

C/2024/1823

11.3.2024

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 stycznia 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – GC i in./ Croce Rossa Italiana, Ministero della Difesa, Ministero della Salute, Ministero dell’Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei ministri

(Sprawa C-389/22 ⁽¹⁾, Croce Rossa Italiana i in.)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 267 WE – Zakres obowiązku odesłania prejudycjalnego spoczywającego na sądach krajowych orzekających w ostatniej instancji – Wyjątki od tego obowiązku – Kryteria – Sytuacje, w których prawidłowa wykładnia prawa Unii jest tak oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości – Warunek, aby sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji był przekonany, iż taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii orzekających w ostatniej instancji innych sądów państw członkowskich i Trybunału – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzule 2 i 3 – Pojęcie „pracownika zatrudnionego na czas określony” – Członek korpusu wojskowego Włoskiego Czerwonego Krzyża – Klauzula 5 – Środki mające na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy zawieranych na czas określony oraz w stosownym przypadku karanie takich nadużyć – Przekształcenie statutu „pracowników zatrudnionych na czas określony” w „niestały personel zatrudniony na czas nieokreślony” – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji]

(C/2024/1823)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: GC i in.

Druga strona postępowania: Croce Rossa Italiana, Ministero della Difesa, Ministero della Salute, Ministero dell’Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei ministri

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, może powstrzymać się od skierowania do Trybunału pytania dotyczącego wykładni prawa Unii i rozstrzygnąć je na własną odpowiedzialność, gdy prawidłowa wykładnia prawa Unii jest na tyle oczywista, że nie pozostawia miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości. Istnienie takiej ewentualności należy oceniać z uwzględnieniem cech charakterystycznych prawa Unii, szczególnych trudności, jakie sprawia jego wykładnia, oraz ryzyka rozbieżności w orzecznictwie wewnątrz Unii Europejskiej. Ów sąd krajowy nie jest zobowiązany do wykazania w szczególowy sposób, że inne sądy ostatniej instancji państw członkowskich i Trybunał dokonują takiej samej wykładni, lecz musi na podstawie oceny uwzględniającej te elementy dojść do przekonania, że ta sama oczywistość wiąże również te inne sądy krajowe i Trybunał.
- 2) Klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC),

należy interpretować w ten sposób, że:

- znajduje ona zastosowanie do stosunku takiego jak nawiązany między personelem korpusu wojskowego Croce Rossa Italiana (włoskiego Czerwonego Krzyża) powołanym do pełnienia służby tymczasowej a tym ostatnim, o ile stosunek ten można zakwalifikować jako „kolejne umowy o pracę lub stosunki pracy na czas określony” w rozumieniu porozumienia ramowego, oraz

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 30.1.2023.

— w przypadku gdyby przepis ten miał zastosowanie do takiego stosunku, stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zezwala na przedłużanie i odnawianie przez kilka lat i nieprzerwanie powołań do służby takiego personelu, w zakresie, w jakim uregulowanie to nie zawiera żadnego ze środków mających na celu zapobieganie nadużyciom wynikającym z wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony, o których mowa w klauzuli 5 pkt 1 lit. a)-c), i w danym wypadku karanie takich nadużyć, ani równoważnych środków prawnych.

- 3) Zasadę niedyskryminacji, wprowadzoną w życie i skonkretyzowaną w klauzuli 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70,

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w następstwie reorganizacji podmiotu takiego jak włoski Czerwony Krzyż umożliwia osobom takim jak członkowie personelu jego korpusu wojskowego odbycie nieprzerwanej służby na kontynuowanie służby w tej jednostce, lecz nie przewiduje takiej możliwości dla osób takich jak członkowie personelu tego samego korpusu wojskowego, którzy mają odbyć tymczasową służbę, której działalność w służbie tej jednostki zakończyła się w przewidzianym w tym celu dniu.